

DE PERSONA EXERCITATIO.

Sub Auspicio

SACRO-SANCTÆ
TRINITATIS,

In electorali Borussorum

Academia,

Ex decreto

Amplissimi Senatus Academici

Pro loco inter Professores

ORDINARIO

Publicè proposita

M. LEVINO POUCHENIO Reg.

Boruf. Metaphys. Profef. &

Ecclef. aulico,

Respondente

MICHAELE EIFLERO

Cint. Boruffo.

Ad diem 3. & 4. Sept. horis matutinis

In auditorio Majori

REGIOMONTI,

Excudit Laurentius Segebadus, Anno 1626.

In. 173

~~295156~~

264034

Erga

Illustres Magnificos,

Dominos

Ducatum Borussiae Regentes

**Dn. FRIDERICVM BVRGGRA-
BIVM & Baronem à DHONA, Praefectum
supremum**

**Dn. IOHANNEM TRVCHSES
von Weßhausen Burggrabium eminens-
tissimum**

**Dn. MARTINVM à Wallenrodt Can-
cellarium praecellentissimum**

**Dn. ANDREAM von Krenßten / Archi-
marschallum spectatissimum.**

Prosapia Generosos

Virtute Nobilissimos

Officio Sirenuos

Patronos Opt. Max.

*Exercitii huius Academici oblatione submissa
Gratitudinem debitam, Observantiam
devotam declarat*

M. Levinus Pouchenius

AVSPICIIS SACRO-SAN-
CTÆ ET INDIVIDUÆ
TRINITATIS.

Non minus in foro Theologico, quam Phi-
losophico, terminum PERSONÆ frequen-
tem habere usum, nemo tam est in arenâ
literariâ hospes, qui ire inficias queat.
Quò igitur majori cum fructu & feliciori
progressu in Philosophicis disputationibus, & Theologi-
cis certaminibus versari possimus, in naturam & con-
ceptum universalem hujus termini, ejusdemq; ad con-
ceptus mysticos applicatione, pro felici laborum Ordina-
riorum introitu, inquirere constituimus; id quod eos
decer, qui pie Philosophari in futuros Theologici studie
usus allaborant. Verùm non adeò vana est hac via;
idcirco iter hoc difficilius nobis fore ominamur. Ma-
teria abstrusa est; Veritatis itaq; circa eam inventio
laboriosior. Attamen, nec hoc, nec illud nos terrere
debet, cum perpetua comes rerum pulcherrimarum
difficultas sit: neq; nos latet, Græcis Doctoribus τὴ καλὰ
διόκαλα esse. Inquiramus ergo, idq; methodo conve-
nienti, per theses, canones & quæstiones.

Tu verò O Æterne DEVS, qui inhabitas lucem
ἀπρόσβλητον, accende in nobis veritatis lucem: Nostra
enim hæc in studiis literarum peregrinatio, sine supernâ
luce, miserabilis quadam est erratio.

MEMBRUM. I.
THESES
De,
NOMINE, DEFINITIONE
PERSONÆ.

I. Utile est Epictetis monitum, ἀρχὴν πειθεύσεως ἢ τῶν
ἀνομιῶν σκέψις, ideo, quia usus nominum perturbatus no-
ticiam ipsarum rerum perturbat, Galeno teste, libro 3. de
simplicib. Med. facult. Hinc Scaliger asserit, voces in cog-
nitionem rerum nos deducere solere.

II. Quantum itaq; nomen PERSONÆ attinet, id
Gellius lib. 5. N. A. cap. 7. lepidè & scitè à personando, C.
Basso auctore, factum esse dicit. Nec improbat originem
hanc Petrus Lombardus lib. 3. d. 10. L. B. ideoq; negat ani-
mam Christi, licet sit substantia rationalis, esse personam,
quia non est per se sonans: Verum ἔτυμον hoc allusivum esse
quilibet videt.

III. Scaliger lib. 1. Poet. cap. 13. reprehendit Cellium
his verbis: Persona dictus est habitus is fictus, qui verum
imitatur, non quemadmodum Aul. Gellius refert à perso-
nando, sed quod erat περίσῳμα circa corpus. Sed duo hic
observamus. 1. Quod malè præsupponatur, personam
tantum denotare habitum comicum. 2. Quod si hæc de-
rivatio

riatio pro vera haberetur, vix ratio dari posset, cur potius persona & non persona diceretur.

IV. *Alstedius cap. 2. lex; Theolog pag. 21.* conjectat, personam dictam esse, quasi *per se unam*: At Etymologia hæc tanquam nimis remota & violenta, merito exploditur. Verior nobis videtur illorum sententia, qui personæ nomen *primitivum* dicunt: si tamen quis id derivativum esse velit, putamus veram & convenientem ejus Etymologiam nondum inventam esse: de quâ certent Philologi.

V. *Græcis* dicitur *ὑπόστασις, ἀπὸ ὑφίστασθαι*; Quæ vox *πλοσήμεως* accepta reperitur: potissimum tamen notat substantiam. Huic apud Græcos æquipollet *πρόσωπον*, uti videre est, tom. 2. tract. de definit. apud Athanasium.

VI. *Hebræi* personam efferunt voce *פנים*, quæ vox propriè faciem notat, eò, quod è facie de personis iudicium facere soleamus. *Rabbini* utuntur voce *אדם* hoc est, vultus, aspectus, persona, notante David de Pomis in Lexico suo & Buxtorf. in Lexico Rabinico; à quâ voce latinum vocabulum Persona venire quidam autumant, nec adeò inscitè.

VII. Vocabuli Personæ tria sunt significata præcipua: sumitur enim I. *Vulgariter ac politicè*, pro attributis hominis sive internis sive externis, animi vel corporis: ideoq; huc referuntur omnia illa, è quibus de Individuis iudicare, ac per quæ illa discerni consueverunt; qualia sunt, gens, patria, opes, dignitates & similia. Hoc significato usurpatum legitur à Paulo, 2. *Cor. 5. 11.* *Cicerone*, lib. 1. *Rhetor.* Ubi loca à personis, nomen, naturam, vitium, habitum & alia ejusmodi explicat. 2. *Comicè*, pro *græci* aut officii distinctione: quò sensu in theatris personæ dicuntur, quæcumq; certas personas repræsentant. Lusit hæc significatione *Servetus Hispanus*, eamq; ad articulum Trinitatis

tatis derorsum, dicens: unum & eundem DEUM, pro diversitate officiorum, aliquando Patrem, interdum filium, non nunquam Spiritum sanctum se nominare. *Sic lib. 2. de Orator. Cicero* inquit, sustineo unus tres personas, meam, adversarij, judicis. 3. *Philosophicè* idè duplici potissimum significatione, prior est *Abstractiva & Formalis*, notans substantiam vel Personalitatem, quæ dicitur ipsa ultima perfectio & incommunicabilitas: Posterior *Concretiva & materialis* connotans essentiam, cujus ultima perfectio & incommunicabilitas est. Sensu Philosophico vocem Personæ & *Theologi* accipiunt, iisque tria denotant: I. *ἰνδιβιδου* substantiam, quæ in divinis ab essentiâ re non differt: sed tantum ratione ratiocinatâ. II. *ἰνὸςασι* simplicem naturâ constantem III. Compositam induabus naturis substantentem.

VIII. Habet Personæ vox Terminos æquipollentes, ut *Individuum, substantiam primam, suppositum, naturalem, ἰνὸςασι* &c. qui pro Synonymis quidem à multis habentur, accuratè tamen si pensitentur Synonyma non sunt, quippe quod vox Personæ solum tribuatur naturæ intelligenti; reliquæ verò aliis quoque substantiis, quæ tales non sunt.

IX. Ex illis, quæ diximus, facillè intelligitur.

1. *Vallam* graviter hallucinari, qui *lib. 6. Eleg. cap. 34.* contra Boetium contendit, Personæ vocem duntaxat qualitatem denotare, neque verum esse, eandem significare individuum substantiam rationalem ut *Beemanus de originib. lat. ling. pag. 603. ait.* Cum usus vocis Personæ substantialis sit I. *Potior*, reliquæ vero in ordine & analogia ad illam: is enim qui in theatro personam agit, illam propterea agere dicitur, quia *repræ-*

repræsentat aliud suppositum verum, quod verè substantia est. 2. *Vetustior*, quippe, quod paulò post tempora Apostolorum Latina Ecclesia vocem Personæ significatione substantiali in articulo de Trinitate usurparit: ut videre est apud *Tertullianum adversus Præscam*. 3. *Frequentior* apud latinos authores, Cicero- nem, Plinium, *Quintilianum*, *Valer. Max.* &c. nemò in iure non raro Personæ vox substantialiter usurpatur. Sic S. Scriptura eandem significationem probat. Act. 10. 34. Rom. 12. 11. 2. Cor. 1. 11. Gal. 2. 6. Eph. 6. 9. 1. Pet. 1. 17. &c. Ex hoc frequentissimo vocis usu etiam factum esse autumo, quod Patres promiscuè voce substantiæ pro Persona & contra usi fuerint, ut videre est apud *Basilium epistola 43. p. 646. Hieron. tom. 2. epistola ad Damasum, pag. 131.*

2. *Vocabulum ὑπόστασις s. Personæ* (hoc enim ipsius Synonymum est: nam quod scriptura ὑπόστασις appellat, id Ecclesia Personam vocavit) non esse nomen ἀνεπαρκές, nec novellum; sub quo aliquid veneni latitet, quo prætextu specioso olim *Arrius* & *Sabellius* multos turbarunt, cum non ab hominibus confictum sit; sed in ipsis etiam Scripturis usurpatum, præsertim in epistola ad hebræos, c. 1. v. 3. ubi vox ὑπόστασις minus convenienter per essentiam, ut pleriq; papicula opinantur, quibus tamen contradicit *Cornelius Cornelij de Lapide in commt. super hunc locum, num. 23. pag. 884.* sed rectius per personam exponitur, cum ratione ἑστίαις inter Patrem & Filium sit mera identitas, ut Filius secundum ἑστίαν imago Patris esse nequeat, quæ aliquam requirit differentiam: accedit & hoc, quod λόγος non essentiæ, sed personæ Patris Filius sit; persona enim generat, non essentia: Unde non essentiæ sed personæ imago esse potest.

2. *Personam & naturam non esse synonyma, sed differre:*
Quod probè observandum, ne è confusione vocum, Nestorianismus, dualitatem personæ, ob dualitatem naturarum, quæ idem sunt, introducens: & Eutichianismus, ob personæ unitatem, unitatem naturæ arguens, quia duo illa non differunt, ab orcu revocatur. Differt autem persona à natura tum *universali*, quod hæc, in quantum universalis in mente solum subsistat, & multas comprehendat personas: illa verò extra mentem existat & partem aliquam essentiæ habeat: tum *singulari*, ut terminatum & terminans, ut res & rei modus, quia hæc terminatur, illa terminat, quod discrimen non rationis est, sed in re fundatum, de quo mox fusius.

X. *Quidditas Personæ definitione inquiritur, quæ talis Persona est subsistentia natura intelligentis incommunicabilis.*
Eam resolvimus in Genus & Differentiam.

XI. Generis loco *subsistentia* ponitur, quæ latior est personâ. Necessariò enim, omne genus specie suâ latius est: Jam verò omnis Persona est suppositum (nam subsistentia & suppositum abstractè sumptum, synonyma sunt) sed non omne suppositum est persona; siquidem suppositum se se extendit ad substantias tam rationales, quam irrationales. Persona autem tantum ad rationalem substantiam dicitur, illud quod totam & completam habet substantiam, Characteristicâ & personali proprietate limitatam.

XII. Quod, ut rectius intelligatur, probè inquirendum quid persona natura superaddat, & quomodo ab eadem distinguatur, s. quid ultra naturam dicat. Ubi principiò notetur hic sermonem esse de naturâ non in communi, sed singulari quæ cuius homini in individuo comperit; Neque Christo denegari potest, quamvis non habeat debitam naturam.

turæ personalitatem. Ideoq̄ quod cæteris hominibus datum per quod sunt personæ, & quid Christo homini negatum, quo minus sit persona, hoc erit quod ultra naturam requiritur ad personæ seu suppositi rationem.

XIII. Hoc verò quid sit, non una omnium est sententia *Durandus in 1. dist. 34. q. 1. & Henricus Gandav. quodlib. 4. q. 4.* docuerunt, naturam singularem & suppositum humanum seu personam solâ ratione distingui, ex modo concipiendi nostro, ita ut vera sit hæc propositio, Paulus est sua humanitas singularis: idq̄ propterea, cum Paulus nihil aliud sit, quam hoc compositum, ex hoc corpore & animâ, & hoc ipsum est ejus humanitas singularis: quæ opinio & Aristotelis fuisse ex 7. *Metaph. cap. 12.* colligitur, ubi docet τὸ quid est, esse idem cum eo, cujus est. Verum redarguitur hæc opinio falsitatis *supposito incarnationis mysteria*: credimus enim λόγον singularem humanam naturam, constantem animâ & corpore, assum sisse, sine personâ creatâ: necesse itaq̄ est, ut distinctio aliqua in te intercedat, inter hanc humanitatem & propriam ejus ὑπόστασιν: Quandoquidem hæc humanitas, quæ est in Christo, est natura singularis creata; illi autem aliquid deest, quod præter naturam ὑπόστασις superaddit. Nec ratio in contrarium posita quicquam obtinet: nam si materia & forma præcisè sumantur, ut sunt partes essentielles, negatur ὑπόστασιν nihil aliud esse quam Compositum ex hâc materiâ & formâ, cum Christi humanitas composita sit ex hâc materiâ & hâc formâ, & tamen suppositum humanum non sit; si verò materia & forma præcisè non sumantur, sed prout etiam secum adferunt substantiam, tunc sequitur, quod asserunt: quod tamen hic in quæstione positum non est.

XIV. *Scotti in 3. dist. 1. q. 1. a. 3.* ejusq̄ sectatorum sententia est, ὑπόστασιν ultra naturam singularem nihil positivè

B

dicere.

dicere, sed ab eadem differre per negationem dependentiæ ad aliquod suppositum. Quæ sententia solis verbis à priori distat, & improbat, quod multis modis in Theologiam impingat; nam sequeretur inde, quod tres personæ in mysterio trinitatis quæ tales, meris negationibus constituerentur, quod *ἀθεόλογον*: quis enim nescit illas personas realibus ac positivis rationibus constitui, quamvis relativis: si jam in Divinis persona aliquid positivi ultra naturam dicit, licet ratione tantum distinctum: multo magis in creatura addet aliquid positivum in re distinctum, ob creaturæ imperfectionem. Nec satis congruit illa sententia ad mysterium incarnationis: docent enim omnes orthodoxi *λόγον* assumisise humanitatem & non personam; eodemq; sensu ajunt, *λόγον* assumendo humanitatem, impedisise personalitatem, quia hanc *λόγος* supplebat per suam ipsius personalitatem; jam verò non impedivit nec supplevit meram negationem, sed aliquid positivi.

XV. Aliqui ajunt Personam naturæ addere accidens aliquod proprie sic dictum, quæ opinio, *Thome tribuitur à Suario Metaphys. disp. 34. Sect. 3. n. 1. & 16.* sed ut falsa improbat, quia humana natura Christi, habet omnia accidentia naturalia, quæ ad ejus perfectionem spectare possunt, nihilominus personalitas propria hominis in illâ non est. Deindè certum est personam subsistentiam denotare; non itaq; ad accidens, sed ad substantiam, cujus complementum est, pertinet.

XVI. Remotis his & aliis opinionibus statuimus cum *AEgid. Rom. tract. de compos. angelorum quest. 5.* personam ultra naturam singularem dicere positivum quendam modum, qui significat per se subsistere: Ubi per se subsistere non opponitur in hærentiæ, seu modo essendi in alio, accidentibus proprio, sed sumitur pro perfectissimo modo per se

ita se habet persona in Deo. Nec certe aliud est, quod hoc exprimamus, quod in Deo personalitas vocatur: si enim revera in Deo est, erit vel essentia, vel accidens vel modus; quartum dari nequit: Atqui essentia non est, quia ita plures essentiae darentur: non accidens, quia ita simplicitas Dei tolleretur: Ergo modus erit.

XIX. Per omnia hic nobiscum facit *Damasceus*, quod *libr. de dialect. cap. ult. p. 673.* docet. Personam divinam quendam esse *ὑποκειμένης* existentiae divinae: ac non communiter acceptam, ubi essentia rationem principii tenet, modus principii, cum à Deo omne imperfectum sit removendum: verum *ὑποκειμένης ἀρχῆς* h. e. in principium, sine imperfectione, sine dependentia. Ex his omnibus sequentia deducimus.

1. *Subsistentiam & personam in substantiis rationalibus esse ultimum complementum naturae singularis, in ratione existendi incommunicabiliter.* Quod etiam termini existendi & subsistendi planius explicant. *Existere* enim dicit Ens quod est extra causas, quodque se indifferentiter habet vel ad modum existendi, innitendo alteri ut sustentanti, vel ad modum existendi, sine aliquo sustentante. *Subsistere* vero declarat modum determinatum limitans existentiam indifferentem ad modum existendi per se, & sine aliquo sustentante. Quamdiu itaque Existentia non est determinata modo, adhuc est incompleta, & in statu potenciali, nec habet subsistentiam. Unde ulterius patet. crassum eos errare errorem, qui asserunt, existentiam esse idem cum subsistentia: cum existentia constituat solum rem in actu: Subsistentia vero rem in actu constitutam faciat per se independentem ab omni sustentante: de quo alibi.

2. *Personam à natura formaliter s. ex natura rei realiter*

non

non distingui, neq; illi realitatis aliquid superaddere: Ratio est, quia Persona modus est: nullus verò modus à re cuius est modus realiter distinguitur, nec illi aliquid realitatis superaddit. Ergo quoq; cum eo cuius est modus nullam compositionem realem facere potest.

3. Personalitatem à naturâ, cuius est modus virtute divinâ separari posse. Nam omnis modus potest abesse à re cuius est modus, quod etiam hoc medio confirmatur: Quæcunq; nos possumus separare mente, ea verè possunt à DEO separari, separatione reali. Unde porro sequitur: naturam absq; modo esse posse, nec statim ubi natura est, ibi ejus sit modus oportet: quia modus à natura cuius est modus separari potest. Certum quidem hoc est, quod modus hic, Personalitas, formam sequatur; sed non semper: fieri enim potest, ut ultimatus ille actus propter unionem cum alio impediat. Ergo quoq; in Christo duplex natura humana & divina esse potest: licet utriusq; Personalitas non adsit; sed sufficit alterutra, quod iterum Photini sequaces observent.

4. Personalitatem dum hominibus, angelis, & Deo tribuitur, obtinere rationem conceptus analogi, non univocit cum Deus à creatura differat in infinitum. Unde fit, quod quidem definitio personæ omnibus his tribuatur; quia vero hoc non fit eodem modo, non licet idem ex eadem in omnibus inferre: idq; quod modus attributionis varius tollat identitatem collectionis.

Hucusq; de Genere.

XX. Differentia gemina ponitur, una Materialis & strictior, Formalis altera & latior: falsissimum enim est u-

nus rei unam duntaxat dari differentiam, licet unica sit unius rei forma; nam differentiam ipsam formam esse, erronea est Ramistarum opinio, cum notissimum sit, differentias etiam desumi à Causa efficiente, à fine, à subjecto &c.

XXI. Illud Subjectum Personalitatis exprimitur, quod intelligens natura, ita ut Persona specialem suppositi dignitatem & perfectionem ex parte naturæ, cui inest, dicat quod intellectu prædita sit. *Intelligentis* vocem convenientissimè usurpamus, non rationalis, quippe quod hæc imperfectionem involvere videatur. Nam *non* rationale, in rigore, non nisi de eo dicitur, quod per discursum intelligit, adeoque intellectu successivâ, successione tali, quæ fit à noto ad ignotum: cum verò hoc modo nec DEO, nec Angelis, competat, rectius vox intelligens, iisdem communis, adhibetur. Additur etiam vox *Naturæ*, ut integrum ac totale subjectum Personalitatis exprimeretur, quod intellectus præcisus non est, sed totum compositum, quod diximus intelligentem naturam. De hæc naturâ notetur, quod convenientius dicatur *subjectum* quam materia Personæ: idque propterea, quod Persona modus fit: modi autem ad id cuius modi sunt collati, habent ingenium affectionis: affectio vero est subjecti & non materiae affectio.

XXII. Hæc, voce *incommunicabilis* notatur, quæ ultimum subsistendi actum dicit; nam quod ultimò actuatur in ratione existendi non cum alio potest uniri & communicari ita, ut cum illo & ab alio communem existendi rationem accipiat: alias enim actuaretur ab alio, sicque ultimò actuatum non esset. Equipollentes Ergò sunt loquendi modi ultimò subsistere & incommunicabiliter subsistere. Unde ratio formalis Personæ sive dicatur esse incommunicabi-

nicabilitas subsistendi sive ultimata subsistentia utrumque
verè dicitur.

XXIII. Siquidem Persona è numero illorum est,
quæ in definitionum suarum generibus ipsum actum & ratio-
nem formæ includunt, ubi formæ generum non distin-
guuntur à formis specierum, nisi certis causis & certis sub-
jectis. Sic incommunicabilitas in essentia sua solum re-
strictionem genericam habet, & tam suppositi, quam Per-
sonæ rationem formalem complet: limitanda itaq; à sub-
jecti conditione ita, quod sit incommunicabilitas naturæ
intelligentis. Exemplo rem declaramus, in definitione
eclipseos defectus luminis ipsam formalem rationem Eccli-
pseos dicit, simulq; genus exprimit: in definitione verò
specificâ, *Eclipseos lunæ*, addenda est differentia, non
quidem specifica; sed à subjecto, in quo est, petita, quâ re-
stringitur ad Lunam, diciturq; quod sit defectus luminis in
lunâ.

XXIV. Ne verò Termini incommunicabilis ambi-
guitas nobis negotium faceat, operæ pretium erit notare,
eum non intelligendum esse, ac si in Personam nulla o-
mnino cadat communicatio: sed quod non possit commu-
nicari cum alia Persona, ut fiat una Persona: cum naturâ
autem alia omnino potest communicari, etiam in naturâ
realiter: sic quando elementa in mixto sunt, non per pro-
pria *ἰφιστάμενα* in eo sunt; sed sunt unum *ἰφιστάμενον*
in mixto, sic idem aurum sive in propria sit substantia,
sive in aliena, per calorem resolutum, est individuum;
sed eandem incommunicabilitatem & suppositi ratio-
nem non habet: siquidem per resolutionem pro-
prium substantiam amisit, atque ita communicabile fa-
ctum est ex incommunicabili, faciliq; negotio cum
alio communicari, communicatum cum illo unum *ἰφιστά-*

mevov constituere & in alio supposito subsistere potest: ut in poculo exaurato, non propria, sed poculi seu argenti subsistentia aurum subsistit. Nec aliter se res habet in ferro candente, ubi ignis in unione cum ferro, proprium suppositum, quod per se habet, amittit, quia in ferri supposito assumitur.

XXV. Hinc planum est, quod non pugnet cum incommunicabilitate Personæ alienam in se recipere naturam, quamvis hoc ipsum ob subjecti Personæ perfectionem naturaliter fieri non possit: nam si incommunicabilitas suppositi in naturis imperfectioribus & brutis naturaliter admittit communicationem alterius naturæ, quid vetat quo minus idem fieri possit, non obstante incommunicabilitate Personæ, per potentiam divinam, in naturam supernaturaliter agentem.

XXVI. Ubi per obliquum monemus hoc, quando unionem hypostaticam modo supernaturali factam esse asserimus, non hoc dicimus, quasi illa facta sit modo naturæ divinæ & humanæ planè repugnante, quem semper committatur corruptio ac destructio: sed ita explicamus, quod DEUS, agens voluntarium, ita super suam naturam sese dimiserit, ut humanam naturam assumeret; & quod humanam naturam supra seipsam elevaverit, in subsistentiam supernaturalem, quod verè supernaturale est, nec ullo modo naturaliter fieri potuit: non tamen ita, supernaturale est, ut sit contra naturam, eandemq; destruat, sed potius gradu excellentissimo ac planè mystico perficiat.

XXVII. Stat ergo thesis verissima, quod Personam esse vel communicabilem vel incommunicabilem, cum alia natura, non sit de ratione formali Personæ; sed incommunicabilem esse cum alia persona, personæ rationem formalem constituat.

Hinc

1. *Intelligentem naturam non esse rationem formalem Personæ.* Nam formalis ratio, quam Persona in abstracto dicitur, non est Entitas quædam nova; multò minus substantia quædam realiter distincta, sed est modus substantialis, ut è dictis patet. Quomodo ergo substantia intelligens erit illa forma? Nec sufficit, quod Intellectus Personam à supposito distinguat: non enim id ita est forma, quo aliquid ab alio distinguitur, cum non raro res à re per accidentia, cum propria, tum communia, itemq; per subjecta distinguatur. Sic per risibilitatem equus ab homine; per subjecti diversitatem fragor in nube, à fragore in ligno differt.

2. *Personam & suppositum non differre formaliter.* Ut enim ratio formalis suppositi in eo consistit, quod substantiæ individua, incommunicabilitatem quasi superaddat: sic etiam Persona dicitur formaliter incommunicabilitatem subsistendi: distinguuntur tamen, sed non nisi subjecti diversitate. Et nil quoq; obstat, quod suppositum genus Personæ dicatur, generis vero & speciei sit alia & diversa ratio: siquidem diversa est generis & speciei ratio formalis, ibi, ubi datur genus verum & accuratum: Deinde ubi differentia sumitur à formâ & non à subjecto: jam autem suppositum verum genus Personæ non est; sed saltem rationem generis induit, cum latius quoad subjectum pateat. Nam modi, è quorum numero etiam Persona est, propriè genera non habent, cum genus, quia vox essentiæ est, tantum illi, quod essentiam habet tribuatur: verum modi distinctam essentiam ab illis, quorum modi dicuntur, non habent: Ergo neq; proprium

primum genus, sed aliquid analogum assumitur, ut duntaxat aliquâ ratione describantur.

3. *Non omnem communicabilitatem repugnare singulari: sed eandem, quæ est per modum Universalis: quomodo animal est communicabile inferioribus specie distinctis, homini & Bestiæ; ac homo est communicabilis inferioribus numero distinctis, Johanni, Petro &c. Languida itaq, imò nulla est Antitrinitariorum objectio; si DEI essentia est communicabilis pluribus, tum non est singularis, numero una, sed universalis: Nam licet essentia divina communicabilis sit Personis, iisdem tamen non communicatur, ut specie, aut numero distinctis.*

MEMBRUM. II.

CANONES DE PERSONA

1. *Persona solius substantia proprium est. Hoc est, persona $\pi\rho\omega\sigma\omega\sigma$ iis saltem competit, quæ è genere substantiarum sunt: nam accidentia non suppositantur, nec per se subsistunt, sed alii inhzrent, in quo per inhzrentiam suam subjectantur. Imò si maximè accidens, per DEI potentiam, à subjecto separatum existeret, minimè tamen suppositum esse potest.*

2. *Non omnis substantia Persona est. Nam illa substantia verè Persona dicitur, quæ completa est, & sine unione alterius subsistit, à quo in existendo sustentatur. Nulla itaq pars est Persona: sic anima itemq corpus hominis Personæ non sunt, quia entia incompletâ sunt; sed homo constans corpore & anima Persona est, quia non pars, sed substantia*
com-

completa est. Quod verò *anima separata à corpore per mortem Persona sit*, dubium non est, quia tunc subsistit tanquam Ens totum, plenum ac perfectum.

3. *Quicquid per se non subsistit non est Persona.* Non enim est ultimo completum quid in ratione existendi: nec independentier subsisteret, verum in alio sustentante existeret. Unde facile colligitur, humanam Christi naturam non esse Personam, cum non in sese, sed *ἐν τῷ λόγῳ* subsistat. Nihilominus vere & realiter subsistit: nam statueret humanam naturam veram substantiam, & ipsi denegare subsistentiam, & hæreticum, puta Eutichianum, & absurdum esset. Quam in sententiam pulchrè *Damascen. lib. 3. orthod. c. 2. ἀνὰ τὴν θεῶν λόγος ἑνωματικῶς τῇ σαρκὶ ὑπόστασις*.

4. *Omnis Persona est suppositum & singulare quid.* Sed non contra. Omne suppositum est Persona, nec omne Individuum est suppositum: quia quælibet natura singularis in quocumq; genere sit, potest dici Individua; suppositum non dicitur, nisi natura singularis in predicamento substantiæ; nec quæcumq; talis, sed solum completa: Persona dicitur idem illud in natura intellectuali tantum, v. g. Angelis, hominibus & ipso DEO. *Durand. 2. sent. d. 3. q. 2. & l. 3. d. 1. q. 1. n. 17.* Singulare quid est Persona, cum Persona sit ens revera extra intellectum existens & tale vero quid semper est singulare. Universalia itaq; quæ solum entia rationis sunt, Personæ non sunt: nec genera & species: neq; animal & homo ut species acceptus; sed hic vel ille homo, nimirum Johannes, Petrus &c. & ita singularis homo, est & verè dicitur Persona.

5. *Quicquid removeretur à formali ratione suppositi, id quoq; removeretur à formali ratione Persona.* Ita patet, nam eadem est utriusq; formalis ratio suppositi & Personæ, tantum

ex parte naturæ seu subjecti distincta, ac ita determinata, ut in Persona sit natura intellectualis: in supposito vero subjectum seu materia neq; intelligens neq; non intelligens.

6. *Persona non differt numero ab essentia cuius est Persona.* Certum hoc, etenim si essentia & Persona distinguuntur numero, Persona sumitur vel in concreto vel in Abstracto pro Personalitate, quæ modus est. Non illud, ita enim Johannes, qui est Persona duas haberet essentiam suam singularem, & essentiam singularem Personæ suæ, quod absurdum. Non hoc; quippe quod Personalitas, non habeat de se ac per se aliquam realitatem, non sit essentia, sed aliquid essentiæ; non Ens absolutè, sed entis modus.

7. *Persona inter se numero distinguuntur.* Sc. si sumatur concretè in diversis subjectis: ita Petrus, Paulus, Johannes præsentés, numero differunt, quia tum eadem earum est ratio, quæ est essentiarum. Si vero Personæ sunt in eadem essentiâ, in eodem subjecto, propriè loquendo non differunt numero, cum una & eadem sit realitas, quam includunt, præter quam nullam aliam distinctam habent. Eo ipso negatur Personas divinas differre numero, quod DEUS numero unus asseratur.

8. *Persona est aliquid extra Essentiam, ipsiq; superadditum,* nempe in Ente creato: in hoc enim duo inveniuntur 1. Essentia præcise sumta, ex qua & cum qua alia sunt, ut sine ea esse nequeant, nec tamen sunt ipsa essentia, hinc dicitur Entitas radicalis. 2. aliquid in illa entitate ab ipsa quidem distinctum, non tamen sine illa; sic in natura intellectuali datur 1. Essentia naturæ intelligentis; deinde Subsistentia s. Persona illius essentiæ: quæ Subsistentia s. Personalitas est aliquid extra essentiam, cum sit aliquid in essentia, & tamen sine ea essentia esse potest; cum alias est
Essentia

sentia sine seipsa esse nequeat, & quod essentiam ingredi-
tur, sine eo ipso nequeat inveniri: siquidem sine constitu-
tivis essentialibus essentia non esset.

9. *Personalitas non est proprie ipsam Ens, nec è numero
entium proprie dictorum; sed saltem modus Entis.* Ratio est:
Cum omne illud, quod distinctam & peculiarem entitatem
habet, & ab alio ente, ut Ens novum differt, illud ad mini-
mum per potentiam absolutam divinam potest sine eo ente
esse, ut actu illi conjunctum non sit, sed ab eo separatum.
Personalitas vero nequit sine essentia esse etiam per poten-
tiam divinam: Quomodo ergo esset Ens vel è numero En-
tium proprie dictorum. Hoc vero non negamus, quod Per-
sonalitas entitatem essentialiter, non formaliter implicet,
quia essentialiter à natura, cujus est Personalitas non dif-
fert, sed eandem habet essentiam, quæ est natura, ita ut sit
una essentia naturæ Personatæ, & Personalitatis superad-
ditæ.

10. *Personalitas & essentia non inferunt realem composi-
tionem.* Ratio hujus è priori cognoscitur, quia Persona
non est è numero entium, ideoque novam Entitatem non
affert, proindeque non componit ut res distincta. Et sane si
essentia & modus subsistendi inferrent compositionem
realem ex re & re, quivis homo esset compositus ex essen-
tia & subsistentia, vel ut sit unum per se, vel ut sit unum
per accidens. Non prius, quippe quod sic homo singularis
sine Personalitate non esset totus, quia deficeret pars essen-
tiæ: hoc vero falsissimum est, cum hac ratione, humana
Christi natura, quæ caret propriâ Personalitate, de se con-
siderata, non esset essentialiter integra, quod absurdum,
Non posterius, quippe quod quilibet homo unam essentiam
completam dicat. Patet hinc quod essentia divina & mo-
dus subsistendi nullam inferant compositionem realem in

DEO, quia secundum fidem nostram inter Personam & essentiam divinam est realis identitas (Calumnia itaq; est, quando *Sommerus in refutatione Carolini lib. 1. cap. 3. p. 25. f. a.* contrarium nos sentire scribit) ubi vero realis est identitas, ibi realis compositio locum habere nequit: imò nulla in DEO est compositio, cum ratio modi solum per analogiam tribuatur DEO, non per eandem rationem ut Creaturis, id quod Photiniani observent.

XI. *Nunquam est natura intelligens absq; Personalitate vel propria vel aliena.* Hoc de quavis substantia in genere verum est, ut vel suppositum proprium habeat, vel in alterius supposito sit. Elicet enim quandoq; quaedam substantia non per se, solitariè constituat suppositum, semper tamen illa in alterius supposito est, à quo sustentatur. Quæ vero essentialiter de genere dicuntur, eadem de specie effertur. Agnoscant hinc *Weigelii sequaces*, Præceptoris errorem *ex parte. 2. Philosoph. myst. p. 156.* DEUM ante Creationem fuisse absq; *ὄντος* Personæ. Ergo post Creationem factus est Persona, & sic insignitur mutatus, factus ex *ἐν ὄντος*, *ὄντος*, quod Naturæ divinæ repugnat.

XII. *Personalitas non est proprie ac per se principium agendi.* Quia tantum modus est: principium vero operationum est essentia rei. Omnes vero modi rerum, inquit *Suarez disp. 34. Met. s. 7. n. 9.* qui propriam entitatem & realitatem non secum afferunt, licet sæpe sint condiciones vel utiles vel necessariz ad operationes nunquam tamen sunt propriè ac per se principia agendi, ut inductione facile potest ostendi. Sic in DEO principium operationis per se est natura s. voluntas divina: personalitates, ut tales, non peculiariter influunt in actionem ad extra, & hæc ratio est cur actiones ad extra in Trinitate dicantur indivisæ, quia indivisa natura, voluntas & potentia. Non ergo sine absurdi-

orditate dicitur, *Personas Trinitatis esse causas socias Creationis*, cum non Personæ, sed natura divina agat, & sic unicum ac simplicissimum sit creationis Principium.

MEMBRUM III.

QVAESTIONES DE PERSONA

I. An quot sint Personæ, tot etiam sint essentia, numero distinctæ?

Præcipuum hoc fundamentum est, quod Photiniani Trinitatis mysterio opponunt. Ita enim *Osterodus in institut. German. cap. 4. §. 2. p. 30. scribit. Wo drey Personen sind / müssen kurzumb auch drey essentia oder wesen gefunden werden. Quod repetit Smalcus in respons. ad script. Ravensberg, cui titulus, par sophismat. pag. 26. tot essentias esse necesse est, quot sunt Personæ. Rationi repugnare, unam numero essentiam esse in pluribus Personis, fuse docet idem in refut. duorum Singlec. librorum. lib. 1. c. 18. p. 162. seq. Urgetur id ipsum in Catechesi Racoviensi de via salutis cap. 1. p. 22. à Socino in lib. suasio, Quod Evangelici & c. 4. p. 28. seq. Goslavo disp. de Persona contra Iacobum Martini part. 1. cap. 15. pag. 59: aliisque omnibus. Hinc argumentum, Quot sunt Personæ tot sunt essentia numero distinctæ, quia Persona nil aliud est, quam essentia individua, intelligens &c. Sed tres sunt in DEO Personæ. E, tres sunt in DEO individua essentia.*

Consentiunt Photinianis multi ex Calvinianis: ita enim scribunt *Anhaltini in considerat. prasat. formul. concord. p. 10. argt. 2. Impossibile est, tres modos essendi non in ferre triplicem essentiam jdem docet Sadees in lib. de veritat. bum, nat,*

lum. nat. volum: oper. fol. 170. Vorstius in lib. de DEO & attrib. divin. pag. 171. & alii complures.

De terminis ut simus multum solliciti opus non est, cum in thes. satis sint explicati, & quilibet intelligat, quod vox personæ hic non sumatur, pro essentia, caractere hypostatico insignita; sed pro personalitate, seu personali proprietate formaliter acceptâ, quomodo essentia tanquam modus subjecto opponitur.

Respondemus itaq; ad *Majorem I. simpliciter negando* quod absurdum sit, aut impossibile aut contradictorium unam essentiam esse communem tribus personis: Nam nonne intellectus noster essentiam potest abstrahere & considerare, non considerato subsistendi modo? E. g. quando universaliter in specie naturam humanam contemplamus, quæ persona dici nequit; quia est natura communis pluribus individuis suppositis, seu humanis personis. Sine omni itaq; contradictione, impossibilitate aut absurditate, habemus naturam unam communem pluribus personis: Licet non extra intellectum complete, tamen in intellectu: Iam quis nescit DEVM superabundanter possidere ultra omnia quæ cogitamus aut intelligimus, asserente Apostolo Ephes 3. v. 20. Nos autem intelligimus naturam communem plurimis personis. Quæ ergo implicaret, aut impossibile esset, DEVM posse talem dare naturam qui potest facere superabundanter ultra omne, quod intelligimus, Si jam credimus DEVM, si veller, posse dare naturam personis multis communem, cur non crederemus DEO sese in verbo revelanti, eum esse *reivm'sati*?

2. *Distinguendo inter Personas in communi & personas determinatè consideratas.* Ad constitutionem & differentiam personarum plurium in communi consideratarum, non

non simpliciter requiritur, ut essentia quarum sunt Personarum, sint distincta & divisa, ut erudite monet acutissimus Philosophus *Schegkii in sua analog. contra Servetianos, Antitrinitarios pag. 67.* Sed sufficit, 1. Ut una Persona non sit in alia tanquam accidens in subjecto, 2. Ut una non praedicetur de alia, sed ab eadem sit distincta: haec duo ubi ad sunt, Personam esse perfectissimum non dubitabimus. Unde cum una Persona divina non in sit alteri tanquam subjecto, neq. de ea in casu recto praedicetur, recte eas realiter differre dicimus. Quod vero distincti *homines essentialiter differant* & distinctas essentias habeant, in causa est, non aliqua Personarum differentia, sed *materia & natura creata finitudo*. Quicquid enim finitum est & terminis suis essentialibus circumscriptum, illud ipsum extra istos terminos alteri commune fieri nequit, alias esset terminatum & interminatum. Verum haec finitudo a DEO sublata est: DEI enim essentia est infinita omni carens termino: proindeq. quin numero una eademq. esse possit tribus Personis DEITATIS communis nil impedit. Termini non impediunt communicationem, quia desunt: nec essentia distractio metuenda, quia ob summam simplicitatem nullas agnoscit partes, in quas distrahi posset. Cum itaq. in divinis cesset causa, quae est finitudo, ob quam essentia communis esse nequeat merito & ipse cessat effectus, ac sic consequenter absurdum non est, tres Personas habere unam essentiam infinitam, communem.

3. *Consequentiam negando*: a modo enim subsistendi Creaturarum finito, ad modum subsistendi infinitum & divinum vitiose concluditur, & fit saltus manifestus de genere in genus: si enim dicas, tot sunt personae, quot essentiae: rehero, illud verissimum esse, sed in suo foro, se-
D

quoad personas creatas, cum ex harum inductione unice
petitum sit. Nam ibi videt ratio, quod quælibet Persona
semper individuam & numero distinctam determinet es-
sentiam: Scriptura vero in DEO peculiare monstrat no-
bis subsistendi modos, de quibus è naturâ iudicium non fe-
rendum, quia scimus mysterium hoc esse ineffabile & in-
comprehensibile, cujus ratio è naturâ peti atq; sufficienter
è nobis comprehendere intelligi nequit. Quivis itaq; a-
nimadvertit esse quatuor Terminos in Syllogismo Rhoti-
norum: Major loquitur & vera est de Personis creatis:
in Minore subsumitur de Personis divinis, quarum diver-
sissimam esse rationem è verbo revelato scimus, quod u-
trumq; docet, & DEUM essentia esse unum, & hunc unum
DEUM esse in Personis trinum: ideoq; essentia unitas non
Personarum trinitatem, nec Trinitas Personarum unitatem
essentia tollit ac destruit. Videatur autor *quest. Ethic. &
Respon. Christ. qui extat tomo 3. Oper. Iustini quest. 139. p. 108.*
eruditè hanc rem similitudine explicans.

Q V A E S T I O II.

*An Quis verus possit esse homo, qui caret Per-
sonâ humanâ?*

CRedunt Orthodoxi, quod licet Christus sit DEUS &
HOMO, non tamen duo, sed unus sit Christus; unus
autem non conversione Divinitatis in carnem, sed assump-
tione Humanitatis in DEUM: unus omnino, non confu-
sione substantia, sed unitate Personæ: nam sicut anima ra-
tionalis & caro unus est homo; ita DEUS & HOMO unus
est Christus, explicante *Athanasio in symbolo*. Hæc fides no-
stra, quamvis in Scripturis sit fundatissima, in Conciliis
recepta

recepta, Patrum testimoniis approbata Photinianis nihilominus portentum stuporis & absurditatis plenum dicitur. Nam docere Personam secundam Trinitatis ex Virgine sumisse corpus humanum animâ rationali præditam, & pernegare Personam seu hypostasin hominis à $\rho\omicron\gamma\omega$ susceptam esse, adeo à Philosophia ac communi sensu abhorret, ut periculum sit, ne (taliter docentes,) à Platonicâ familia ut Pseudo Philosophi inultis frontibus cum ignominia removeantur. Cui enim sano unquam persuadebitur hominem, carne & anima constantem, esse naturam sine hypostasi? verba sunt Sommeri in refut. Carolini lib. 1. c. 3. p. 26. 27. Similiter judicat Catechesis Racoviensis de via salutis, cap. 1. p. 126. 127. cum in Christo negent Personam hominis, quis non videt eos unâ eademq; operâ Christum verum hominem negare & consentit Socinus in lib. Quod Evangelium &c. cap. 4. p. 42. Smalcius in examine 100. errorum, errore 18. pag. 10. & in refutat. disput. 3. thes. 5. de persona Christi D. Franzii pag. 63. & alii. Hinc argumentum. Homo sine Persona humana esse non potest; Christus est homo. Ergo Christus sine humana Persona esse non potest.

Verum enimvero verum Photiniani crassam committunt *ἀνομιαν*, à natura ad mysteria, à sensu ad fidem, ab oculo ad oracula argumenta ducentes, quæ fidelis mens ut è peregrina pharetrâ petita, & Christianæ fidei è diametro opposita, cuiò contemnere potest, juxta illud Augustini. Tom. 5. lib. 12. de civ. DEI cap. 17. p. 655. argumentationes, quibus impiæ nostram simplicem pietatem, ut cum illis in circumitu ambulemus de via recta conantur avertere, si ratio refutare non possit, fides irridere debet. Quò tamen plus sapere, quam oportet sapere dediscant, respondemus ipsis & accuratè distinguimus inter rem, de qua quaeritur, certitudinem, & ejus possibilitatem. De certitudine nos Theologus informat, qui immortis Scripturæ dictis demonstrat, Christi

stum esse & DEVM & HOMINEM, Jerem. 23. v. 5. 6. Matth.
16. v. 13. 16. Luc. 1. v. 35. 1. Cor. 15. v. 48. Ita tamen ut non
sint duo Christi, sed unus Christus. Matth. 23. v. 8. Rom. 5. v.
15. 17. unus Dominus 1. Cor. 8. v. 6. Ephes. 4. v. 5. Unus
Mediator inter DEVM & Homines. 1. Tim. 2. v. 5. Hoc vero
esset falsissimum, si quolibet natura integram absolveret
Personam: sic enim emergeret non unus Christus; sed duo
Christi. Jam vero quid absurdius dici posset, quam λόγον
carere sua propria hypostasi? necesse itaque fuit, ut humana
natura sua propria subsistentia privaretur, & sic posset assu-
mi in hypostasin & λόγου, ejusdemque fieri particeps. Hinc
non potest non esse conspicuum, si de rei certitudine qua-
ratur, hic mysterium latere, quod est natura declarari ac de-
monstrari nequit, cum μονοθεον sit carens omni exemplo
simili. Sic itaque in naturae circo verissima haec conclusio:
Omnis homo individuus per se subsistit, propriamque Personam fa-
cit, quia peculiaris subsistentia immediatè profluit ab esse
natura extra causas constituta. Sed veritas creaturae nihil pra-
judicare potest veritati divinitus revelatae, ubi docemur,
quod in conceptione Christi, praeter communem rerum
seriem, per inumbrationem virtutis altissimi, fluxus pro-
priae Personalitatis, à fortiori principio impeditus fuerit,
ac aeternus λόγος istam peculiaris hypostaseos emanatio-
nem praevenerit, inque primo formationis momento, car-
nem sanctificatam in unitatem suae Personae receperit, ut
homo, qui alias futurus fuisset, ἰδιοῦσαν, αὐτῆσαν, ut
alii homines singulares & Individui, propter admirabilis
adsumptionis superventum, factus sit non αὐτῆσαν, sed
ἐκῆσαν, ἑαυτῆσαν sc. ipsa & λόγος subsistentia. Si vero qua-
ratur: an sine absurditate & contradictione fieri possit, ut homo
verus & individuus careat propria hypostasi? Respondemus
Affirmative, Nam 1. Personalitas in se neque materia neque for-
ma

ma est, neq; ad internam constitutionem naturæ humanæ
Pertinet, sed est *modus ac terminus natura*, qui naturam con-
stitutam ac perfectam demum sequitur. *Ad rei autem essen-*
tiam plenam ac perfectam non requiruntur plura, quam essentia-
lia illius principia: Jam hominis essentialia principia sunt
corpus & anima invicem unita: Ergo ubi illa dantur, ibi
etiam plenus ac integer datur homo, proindeq; perfecta ac
integra potest esse humana natura, sine proprio subsistendi
modo, præsertim si is perfectioris adventu impediatur, id
quod in mysterio incarnationis filii DEI factum est: ibi
enim humanæ naturæ Christi denegatur propria hyposta-
sis, non propter defectum alicujus rei, quæ ad essentialem
humanæ naturæ perfectionem & integritatem pertinet,
sed propter præstantiorem hypostasin ac subsistentiam Per-
sonalem, quæ *ὡς αὐτῆ τῆ λόγῳ* subsistit. 2. Non pauca dan-
tur in ipsa naturâ exempla, ubi substantiæ formâ & mate-
riâ propria constantes ac perfectæ, non absolvunt aliquod
suppositum, ita, ut per se subsistant. Sic sal in aqua: est sub-
stantia integra & singularis, materiam & formam propriam
ab aquæ essentia distinctissimam habens, caret tamen pro-
pria subsistentia, quam impedit aquæ adventus, cujus sub-
sistentiâ simul utitur. Sic quævis pars toti inexistens est
singularis, nec tamen per propriam aliquam, sed per to-
tius subsistentiam existit. Item anima in humano corpore
est natura singularis, propriâ tamen hypostasi, caret, quam-
diu corpus humanum informat, quia tum est pars hominis,
& per totius subsistentiam subsistit, quam ob causam propria
ejus hypostasis impeditur. Imò quævis forma substantialis
substantia singularis est, non tamen suppositum ipsum.
Unde apparet, principium singularitatis non semper esse
propriam personalitatem, sed potius productionem extra
causas, vel formationem ab agente singulari. Hæc non

incommodè applicantur ad humanam naturam Christi, quæ iridem substantia singularis, individua & una numero, caret tamen propriâ hypostasi, quippe quæ impedita est adventu & λόγῳ, qui infinites suâ perfectâ subsistentiâ illum defectum complevit, ut nulla ratione humana natura Christi, propriâ destitutâ Personalitate imperfecta dici queat. Nam, ut erudite Thomas part. 3. q. 4. art. 2. inquit, Naturæ assumptæ non dæst Personalitas propter defectum alicujus, quod ad perfectionem humanæ naturæ pertineat: sed propter additionem alicujus quod est supra humanam naturam, quod est unio ad divinam Personam. Quisquis itaq; vider, Majorem in argumento Photiniano limitandam esse, hoc modo, hominem sine Persona humana esse non posse, nisi DEO aliter videatur, & nisi præveniatur à DEO & in alienam hypostasin assumatur, qualiter cum humana Christi natura comparatum est, ut ostensum.

Corollaria.

I. An dentur in DEO reales Relationes? Aff.

II. An quævis essentia prior sit Personâ? Neg.

III. An

III. An Persona divina principio
careat? Aff.

IV. An DEO generatio propriè
dicta attribui possit? Aff.

V. An generatio arguat in DEO
imperfectionem? Neg.

